

Հովելի Գիրքը և Լաոդիկիայի Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստական Եկեղեցին - Քսանյութերորդ համար

Jeff Pippenger

2026-01-14

Քսանյութերորդ համար

Մենք արձանագրում ենք այն ճշմարտությունները, որոնք այժմ բացակնում է Հուդայի ցեղից առյուծը: Մենք ճշմարտությունները համադրում ենք՝ անդրադառնալու Հովելի պատգամին, որը Պետրոսը Գործք գրքում նույնացրեց որպես վերջին անձրևի պատգամ: Մենք մոտենում ենք այն ճշմարտություններին, որոնք այժմ կատարման ընթացքի մեջ են՝ որպես այն ճշմարտություններ, որոնք իրականացնում են այն երկու դասերի վերջնական բաժանումը, որոնք միշտ հայտնվում են, երբ փորձող ճշմարտություն է բացակվում: Մենք նաև անդրադառնում ենք հենց այս նույն բացակված ճշմարտություններին՝ ոչ միայն որպես բաժանող երրորդ հրեշտակի խոսքեր, այլև որպես այն խոսքեր, որոնք իրականացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելը: Երրորդ հրեշտակը և՛ մաքրում է, և՛ զտում:

2023 թվականի հուլիսից ի վեր Հուդայի ցեղի Առյուծը աստիճանաբար բացում է ճշմարտություններ, որոնք առնչվում են Աստծու մնացորդ ժողովրդի պատմության արտաքին և ներքին գծերին: Այժմ մենք բացում ենք Մատթեոսի գիրքը՝ Պետրոսի դերը հասկանալու նպատակով: Պետրոսը Քրիստոսի ուխտային հարաբերության խորհրդանիշն է Իր քրիստոնյա հարսի՝ եկեղեցու հետ, որը Նա պիտի շիներ Վեմի վրա: Պետրոսը ներկայացնում է առաջին, ինչպես նաև վերջին քրիստոնյա հարսին: Պետրոսը ներկայացված է հենց որպես այդ խորհրդանիշը Մատթեոսի տասնմեկերորդ և քսաներկուերորդ գլուխների միջին համարում, և այդ գլուխները զուգահեռ գծերի մեջտեղի գլուխներն են՝ Ծննդոց և Հայտնության տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում: Պետրոսը ներկայացնում է վերջին օրերի հարյուր քառասունչորս հազարը, և այդ հատվածում նա գտնվում է Կեսարիա Փիլիպպեում, որը Դանիել 11:13-15-ի Պանիումն է:

Պետրոսը գտնվում է Պանիումում, և Նա նաև գտնվում է Պենտեկոստեի օրը՝ վերնատանը, երրորդ ժամին, ապա՝ տաճարում, իններորդ ժամին: Վեց ժամերը ներկայացնում են այն ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են՝ մինչև կիրակնօրյա օրենքի գալուստը: Քրիստոսի խաչելությունն էլ սկսվեց երրորդ ժամին, և Նա մահացավ իններորդ ժամին, ինչը հանգեցրեց հարությանը, որն էլ սկիզբ դրեց Պենտեկոստեական ժամանակաշրջանին, որ ավարտվեց Պետրոսի՝ Պենտեկոստեին երրորդ և իններորդ ժամին գտնվելով: Երբ Նախախնամությունը Ավետարանը ուղարկեց հեթանոսներին, Կոռնելիոսը իններորդ ժամին մարդ ուղարկեց Պետրոսի հետևից: Երրորդ ժամը նաև ներկայացնում էր

առավոտյան ընծայումը, իսկ իններորդ ժամը՝ երեկոյան ընծայումը:

Վեցժամյա ժամանակահատվածը ներկայացված էր էքսեթերի ճամբարային ժողովի ժամանակահատվածով և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությամբ: Գործք-ում Պետրոսը ներկայացվում է որպես միության մեջ մտնող մյուսների հետ, որոնք առաջին գլխի վերջում, երբ Հուդայի փոխարեն ընտրվում է Մատաթիան, կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարը: Այդ ժամանակ թիվը լրացված է լինում: Պատմության մեջ նշված է հստակ առաջընթաց:

Պետրոսը նախ վերնատանն է, ապա՝ տաճարում: Երբ նա վերնատանն է, երրորդ ժամն է, իսկ տաճարում՝ իններորդ ժամը: Երրորդ ժամին կատարված ներկայացումը երեք հազար հոգիների մկրտությունն առաջ բերեց:

Ապա նրանք, որ ուրախությամբ ընդունեցին նրա խոսքը, մկրտվեցին, և նույն օրը նրանց թվին ավելացան մոտ երեք հազար հոգի: Գործք 2:41:

Առաջին գլխի վերջում եղած համարակալությունից մինչև իններորդ ժամին գտնվող տաճարը, այդ ժամանակաշրջանը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելը:

Հարյուր քառասունչորս հազարը կներկայացնեն հավատքով արդարացման պատգամը, որը ճշմարտությամբ երրորդ հրեշտակի պատգամն է: Արդարացումը Աստծո գործն է՝ մարդու փառքը հողի մեջ դնելու, ինչպես Քույր Ուայթը այնքան դիպուկ կերպով նշել է:

«Ի՞նչ է հավատով արդարացումը: Դա Աստծո գործն է՝ մարդու փառքը փռելու մեջ դնելու և մարդու համար անելու այն, ինչ նա ինքն իր համար անելու գործություն չունի: Երբ մարդիկ տեսնում են իրենց իսկ ոչնչությունը, նրանք պատրաստվում են զգենալու Քրիստոսի արդարությունը: Երբ նրանք սկսում են ամբողջ օրը գովաբանել և բարձրացնել Աստծուն, այնժամ, նայելով, փոխակերպվում են նույն պատկերի մեջ: Ի՞նչ է վերածնունդը: Դա մարդուն հայտնելու գործն է, թե որն է իր իսկական բնույթը, որ ինքն իր մեջ անարժեք է: Այս դասերը դուք երբեք չեք սովորել: Ո՛հ, երանի թե կարողանայիք գիտակցել մարդկային հոգու արժեքը»: Manuscript Releases, հատոր 20, 117:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կողմից ներկայացված արդարացման պատգամի օրինակ է Գեդեոնը, որը ուխտի մարդ է, որովհետև նրա անունը փոխվեց Երուբբաալի: Գեդեոնի պատգամը կայանում էր նրանում, որ նա վառված ջահը դրեց կավե անոթի մեջ, ապա ջախջախեց անոթը, փող հնչեցրեց և աղաղակեց. «Տիրոջ և Գեդեոնի սուրը»: Գեդեոնի սուրը նաև Տիրոջ սուրն էր, որովհետև սուրը Աստծո Խոսքն է, որը Աստվածության և մարդկության միավորումն է: Այդ պատգամը ներկայացված էր փողի հնչյունով և նրա աղաղակով, մինչև նա կոտորում էր անոթը: Անոթը մարդկությունն է, որը պետք է կոտորվի, կամ խոնարհեցվի մինչև փռվել, որպեսզի Աստծո լույսի փառքը կարողանա ճառագել:

Նախքան պատգամը հռչակելը, Գեդեոնը փորձության միջոցով հավաքեց 300 մարդ: Երբ այդ ընթացքն ավարտվեց, Գեդեոնն ուներ երեք հարյուր մարդ: 300-ը

Պենտեկոստի երեք հազարից տասանորդն է: Նրանք ներկայացնում են այն բանակը, որ բարձրացվում է Եզեկիել երեսունյոթում, և որը մտնում է հավիտենական ուխտի մեջ:

Եվ ես մարգարեացա, ինչպես Նա պատվիրել էր ինձ, և շունչը մտավ նրանց մեջ, ու նրանք կենդանացան և կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա՝ մի չափազանց մեծ բանակ: Այն ժամանակ Նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները Իսրայելի ամբողջ տունն են. ահա նրանք ասում են. «Մեր ոսկորները չորացել են, և մեր հույսը կորել է. մենք կտրված ենք մեր բաժիններից»»: Եզեկիել 37:10, 11.

Իսրայելի տունը կտրված է իր մասերի համար, և Եզեկիելը պիտի ցույց տա, թե ինչպես Հուդայի և Եփրեմի այն մասերը, որ կտրված են եղել, պիտի դառնան մեկ ազգ: Այդ բանակը կազմված է երկու փայտերից, որոնք առանձին են եղել, բայց միանում են մեկ փայտի մեջ, երբ ուխտի մեջ են մտնում Աստծո հետ:

Ավելին, նրանց հետ խաղաղության ուխտ պիտի հաստատեն. դա նրանց համար հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և նրանց պիտի հաստատեն, և պիտի բազմացնեն նրանց, և իմ սրբաբանը պիտի դնեմ նրանց մեջ հավիտյան: Իմ բնակարանն էլ պիտի լինի նրանց հետ. այո՛, ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը: Եվ հեթանոսները պիտի ճանաչեն, որ ես եմ Տերը, որ սրբացնում եմ Իսրայելին, երբ իմ սրբաբանը լինի նրանց մեջ հավիտյան: Եզեկիել 37:26-28.

«Հեթանոսները պիտի ճանաչեն, որ Տերն է», որ սրբացնում է Իսրայելին, երբ Իմ սրբաբանը դնում է նրանց մեջ: Աստծու սրբաբանի միաւորուելը Աստծու ժողովրդի հետ ներկայացնում է մարդկային տաճարի միաւորուելը աստուածային տաճարի հետ, և երբ դա տեղի է ունենում, Աստծու հաւատարիմ 300-ը կնքում են, և աշխարհը կարող է միայն զգուշացուել՝ տեսնելով մի ժողովուրդ, որ սրբացուած է Կիրակնօրեայ օրէնքի ճգնաժամի ընթացքում:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին: Աշխարհը կարող է զգուշացվել միայն այն ժամանակ, երբ տեսնի, որ ճշմարտությանը հավատացողները ճշմարտությամբ սրբագործված են՝ գործելով բարձր և սուրբ սկզբունքներով, և բարձր, վեհ իմաստով ցույց տալով այն սահմանագիծը, որ բաժանում է Աստծո պատվիրանները պահողներին և նրանց, ովքեր ոտնահարում են դրանք: Հոգու սրբագործումը նշանավորում է այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օրը: Երբ փորձությունը գա, հստակորեն կերևա, թե ինչ է զազանի նշանը: Դա կիրակին պահելն է: Նրանք, ովքեր ճշմարտությունը լսելուց հետո շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են մեղքի մարդու ստորագրությունը, որը խորհեց փոխել ժամանակներն ու օրենքները»: Bible Training School, December 1, 1903.

Աստծու սրբաբանը միանում է Նրա եկեղեցուն, երբ եկեղեցին մարտնչող եկեղեցուց վերափոխվում է հաղթական եկեղեցու: Եզեկիելի կողմից հիշատակված ուխտը ներկայացվում է երկու փայտերի միավորման հետ կապված, որոնք կազմում են մեկ ազգ:

Ասա՛ նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա Ես պիտի վերցնեմ Հովսեփի գավազանը, որ Եփրեմի ձեռքում է, և նրա ընկերակից Իսրայելի ցեղերը, և պիտի միացնեմ նրանց նրա հետ, այսինքն՝ Հուդայի գավազանի հետ, և պիտի նրանց մեկ գավազան դարձնեմ, և նրանք Իմ ձեռքում մեկ կլինեն: Եվ այն գավազանները, որոնց վրա դու գրում ես, պիտի լինեն քո ձեռքում՝ նրանց աչքերի առաջ: Եվ ասա՛ նրանց,»

Այսպես է ասում Տեր Եհովան. Ահա Ես պիտի վերցնեմ Իսրայելի որդիներին հեթանոսների միջից, ուր նրանք գնացել են, և պիտի հավաքեմ նրանց ամեն կողմից ու պիտի բերեմ նրանց իրենց երկիրը: Եվ Ես պիտի նրանց մեկ ազգ դարձնեմ այդ երկրում՝ Իսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի լինի նրանց բոլորի թագավորը. և նրանք այլևս երկու ազգ չեն լինի, և այլևս ամենևին չեն բաժանվի երկու թագավորությունների: Այլևս չեն պղծի իրենք իրենց կուռքերով, ոչ իրենց գարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց որևէ հանցանքով. այլ Ես պիտի փրկեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, որոնցում նրանք մեղանչել են, և պիտի մաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը, և Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եզեկիել 37:19-23.

Եփրեմի փայտը և Հուդայի փայտը Եփրեմի և Հուդայի դեմ եղած երկու 2520-ամյա ցրումներն են, որոնք իրենց ավարտին հասան համապատասխանաբար 1798 թվականին և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Նրանք դարձան ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի մեկ ազգը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ սկսվեց Իր ժողովրդի, այսինքն՝ Իր սրբարանի մաքրման գործը: Այդ պատմությունը նախատիպն է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության, որոնք պիտի գտվեն և մաքրվեն (սրբվեն) Ուխտի Պատգամաբերի կողմից, որը հանկարծ գալիս է իր տաճարը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երբ այդ գտումը կատարվի, հենց Կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ, հաղթական եկեղեցին իրենց վրա թագավոր պիտի ունենա, և այդ թագավորը Դավիթն է, որը սկսեց իր թագավորությունը երեսուն տարեկանում: Դա նույն Դավիթն է, որ Մատթեոսի առաջին գլխում Աբրահամից ի վեր տասնչորսերորդ սերունդն է: Մա նույնացնում է Դավթի մի երրորդ վկայություն Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկու փայտերից բարձրացված հզոր բանակը առաջնորդվում է Դավիթ թագավորի կողմից, երբ եկեղեցին մաքրվում է որձամբերից:

Եվ Իմ ծառա Դավիթը նրանց վրա թագավոր պիտի լինի, և նրանք բոլորը մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք նաև պիտի ընթանան Իմ դատաստաններով, և պահեն Իմ կանոնները, և կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ Ես տվել եմ Իմ ծառա Հակոբին, ուր բնակվել են ձեր հայրերը. և նրանք պիտի բնակվեն այնտեղ՝ թե՛ իրենք, թե՛ իրենց որդիները, թե՛ իրենց որդիների որդիները հավիտյան. և Իմ ծառա Դավիթը նրանց իշխանը պիտի լինի հավիտյան: Եզեկիել 37:24, 25.

Այդ գործը նաև Ա Պետրոսի երկրորդ գլխի քահանաներն են, որոնք երեսուն տարեկան են, երբ սկսում են իրենց ծառայությունը:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք որպես հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ա Պետրոս 2:5.

Այդ քահանաներին նույնպես նախապատկերում էին երեք հարյուր միլլերիտ քարոզիչները, որոնք վերցրին հրատարակված երեք հարյուր 1843 թվականի գծապատկերները և գործադրեցին այդ գծապատկերները՝ իրենց սերնդին պատգամը հասցնելու համար:

«Թեմայի վերաբերյալ որոշ քննարկումից հետո միաձայն քվեարկվեց լիթոգրաֆիկ եղանակով պատրաստել սրան նման երեք հարյուր օրինակ, ինչը շուտով իրականացվեց: Դրանք կոչվեցին «'43 թվականի գծապատկերներ»: Սա չափազանց կարևոր Համաժողով էր»: Ջոզեֆ Բեյթսի ինքնակենսագրությունը, 263:

«Այժմ մեր պատմությունը ցույց է տալիս, որ կային հարյուրավորներ, որոնք ուսուցանում էին այն նույն ժամանակագրական աղյուսակներից, որոնցից՝ Վիլյամ Միլլերը, և բոլորը նույն դրոշմն ունեին: Այդ ժամանակ ուղերձի միասնությունն ամբողջովին մեկ թեմայի շուրջ էր՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսի գալուստը որոշակի ժամանակում՝ 1844 թվականին»: Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Միլլերական 300 քարոզիչները իրենց գործը կատարեցին առաջին հրեշտակի պատմության ընթացքում, և ներշնչումը հայտնում է մեզ, որ առաջին հրեշտակը նախապատկերում է երրորդ հրեշտակին: Ջոզեֆ Բեյթսի խոսքերով՝ նրանք «բոլորն էլ միևնույն կնիքից էին»: Գեդեոնը իր երեք հարյուր զինվորներից կազմված բանակին հրահանգում է անել այնպես, ինչպես ինքը արեց: Միլլերական 300 քարոզիչները, որոնք նախապատկերված էին Գեդեոնի երեք հարյուր հոգանոց բանակով, պետք է դասավորվեն 9/11-ին, որտեղ առաջին լուրը գորացվում է, և փորձությունը սկսվում է:

Ապա Երուբաադը, այսինքն՝ Գեդեոնը, և նրա հետ եղող ամբողջ ժողովուրդը վաղ առավոտյան վեր կացան և բանակ դրեցին Հարողի աղբյուրի մոտ, այնպես որ մադիանացիների բանակը նրանցից հյուսիս էր՝ Մորեի բլրի մոտ, հովտում: Եվ Տերը ասաց Գեդեոնին. «Քեզ հետ եղող ժողովուրդը չափազանց շատ է, որպեսզի Ես մադիանացիներին նրանց ձեռքը մատնեմ, որպեսզի Իսրայելը Իմ դեմ չպարծենա՝ ասելով. «Իմ իսկ ձեռքն է ինձ փրկել»: Ուստի հիմա գնա՝, ժողովրդին լսելի հռչակիր՝ ասելով. «Ով որ վախկոտ է և ահաբեկված, թող վերադառնա և շուտ հեռանա Գադաադ լեռից»: Եվ ժողովրդից վերադարձան քսաներկու հազար հոգի, և մնացին տասը հազար: Եվ Տերը ասաց Գեդեոնին. «Ժողովուրդը դեռ չափազանց շատ է. նրանց ջրի մոտ իջեցրու, և այնտեղ քեզ համար նրանց պիտի փորձեմ. և կլինի, որ ում մասին քեզ ասեմ. «Սա քեզ հետ պիտի գնա», նա՝ էլ քեզ հետ պիտի գնա, իսկ ում մասին քեզ ասեմ. «Սա քեզ հետ չի գնա», նա՝ էլ չպիտի գնա»:

Եվ նա ժողովրդին իջեցրեց դեպի ջուրը. և Տերը ասաց Գեդեոնին. «Ամեն մեկը, որ իր լեզուով ջրից լափե, ինչպես շունն է լափում, նրան առանձին կանգնեցնես. նույնպես էլ ամեն մեկին, որ խմելու համար ծունկի գայ»: Եվ նրանց թիւը, որոնք լափեցին՝ իրենց ձեռքը բերանին դնելով, երեք հարիւր մարդ էր. իսկ ժողովրդի մնացած ամբողջ բազմութիւնը ջուր խմելու համար ծունկի էր գալիս: Դատաւորներ 7:1–6.

Գեդեոնի անունը փոխվում է Երուբաադի, որ նշանակում է «պայքարել Բահադի դեմ»: Գեդեոն նշանակում է «կտրող», և Հովհաննես Մկրտիչը կացինը դրեց ծառի արմատի մոտ: Հովհաննեսը նախապատկերեց Ուիլյամ Միլլերին՝ առաջին հրեշտակի

պատգամաբերին, և հենց այստեղ է, որ Գեդեոնը համընկնում է: Գեդեոնը Միլլերն է՝ ալֆա Եղիան, երեք հրեշտակների պատմության մեջ:

Մադիանացիները հյուսիսային թշնամին են, և նրանք բանակ էին դրել Մորիեի բլրի մոտ, իսկ Գեդեոնը՝ Հարողի աղբյուրի մոտ, որ նշանակում է վախ և սարսափ: 9/11-ը ներմուծեց ահաբեկչությունը, և առաջին պատգամը Աստծուց վախենալու կոչ է: Գեդեոնը գտնվում է 9/11-ի մոտ՝ Հարողի աղբյուրի (ահաբեկչության) մոտ, իսկ հյուսիսային թշնամին՝ հովտում, Մորիեի բլրի մոտ, որ նշանակում է վաղ անձրև: 9/11-ին վերջին անձրևի ցողումը, որը վաղ անձրևն է, սկսեց թափվել Մորիեի բլրից: Երկու փորձություններից առաջինից հետո քսաներկու հազարը տուն ուղարկվեցին Գադաադ լեռից: Գադաադ նշանակում է ուղենիշ, և այն ուղենիշը, որտեղից քսաներկու հազարը տուն ուղարկվեցին, 1844 թվականի ապրիլի 19-ի կամ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափությունն է: Քսաներկուսը նշում է առաջին հիասթափության ուղենիշը, ինչպես որ 22-ը նույնացնում է այն օրը, երբ մեծ հիասթափությունը հասավ՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Հաջորդ փորձությունը ջրի փորձությունն էր, որը Միլլերական պատմության մեջ պատկերավորվում է Էքզեթերի ճամբարային ժողովով, որտեղ կային ջրի հետ կապված երկու վրաններ՝ այդպիսով ներկայացնելով երկրպագուների երկու դասեր: Exeter նշանակում է «ամրոց ջրի վրա», իսկ մյուս վրանը զբաղեցված էր Ուոթերթաունից եկած անմիտ կույսերով: Էքզեթերը ներկայացնում է Գեդեոնի ջրի փորձությունը, սակայն խնդիրը ոչ այնքան ջուրն էր, որքան այն մեթոդաբանությունը, որով գործածվում էր ջուրը խմելու համար: Մի դասը չափազանց հոգնած էր, որպեսզի շարժվելը շարունակեր, մինչ ջուրը ձեռքով վերցնում էր, իսկ մյուս դասը շարունակում էր առաջ ընթանալ: Մի դասը հոգնածների դասն էր՝ ներկայացված Լիայի կողմից, հակադրությամբ Ռաբելին, որը լավ ճամփորդ էր:

Future for America-ի ծառայությունը Գեդեոնի ծառայությունն էր 9/11-ին, երբ երկու փորձություններից առաջինը պետք է մեծ դասակարգ մաքրեր Գեդեոնի գնդից: 9/11-ի ահաբեկչությունը նույնականացնում է Հարողի աղբյուրը՝ վախի և սարսափի հետ, իսկ Մորեի բլուրը նույնականացնում է վերջին անձրևի սկիզբը: Բաժանում տեղի ունեցավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, երբ քսաներկու հազար հեռացան, և այդպիսով քսաներկու թվով նշանավորվեց սպասման ժամանակի գալուստը: Գեդեոնի երեք հարյուրը նրանք են, ովքեր անցնում են երկրորդ փորձությունը, որը վերջին անձրևի մեթոդաբանության փորձությունն է, ինչպես դա նույնացվում է Եսայիա քսանությամբ:

Պետրոսը գտնվում է թե՛ Պանիումում, թե՛ Հոգեգալստում: Հոգեգալուստը Կիրակնօրյա օրենքն է, և Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ խոսքն էլ նույնպես Կիրակնօրյա օրենքն է: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից մինչև տասնհինգերորդ խոսքերը Պանիումն են, և այդ խոսքերը ներկայացնում են արտաքին մարգարեական պատմությունը, որ տանում է դեպի Կիրակնօրյա օրենքը, իսկ Գործք առաքելոցում Պետրոսը՝ երրորդ և իններորդ ժամին, ներկայացնում է ներքին մարգարեական պատմությունը, որ տանում է դեպի Կիրակնօրյա օրենքը: Արտաքին գիծը նույնացնում է այն պատմությունը, որը տանում է դեպի գազանի դրոշմը, իսկ

ներքինը նույնացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությունը: Քանի որ Պետրոսը այսպես կարևոր խորհրդանիշ է թե՛ արտաքին, թե՛ ներքին պատմության մեջ, որն այժմ իր կատարման ընթացքի մեջ է, տեղին թվաց Պետրոսին դնել այն մարգարեական համատեքստի մեջ, որն անցնում է Սուրբ Գրքի մակերեսային ընթերցումից ներքև:

Մատթեոսի գրքում կատարված նշված տասներկու Մեսիական մարգարեությունները ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը: «Վերջի ժամանակը» նշանավորում է բարենորոգչական շարժման սկիզբը, և ինչպես Ահարոնի ու Մովսեսի ծնունդը նշանավորեց «վերջի ժամանակը» Մովսեսի շարքում՝ Քրիստոսի ալֆայում, այնպես էլ Հովհաննեսի և նրա զարմիկ Հիսուսի ծնունդը նշանավորեց «վերջի ժամանակը» 1989 թվականին: Թե արդյոք արժե դիտարկել այդ տասներկու Մեսիական մարգարեությունները, առավել հետաքրքրական է դառնում, երբ համատեքստի մեջ է դրվում՝ բարձրացնելով մեկ այլ հարց. Աստվածաշնչի ո՞ր այլ գիրքն է նշում այնքան Մեսիական կատարվածություններ, որքան հանդիպում են Մատթեոսի գրքում:

«Աստծո գործը երկրի վրա, դարից դար, յուրաքանչյուր մեծ բարենորոգման կամ կրոնական շարժման մեջ, դրսևորում է ապշեցուցիչ նմանություն: Մարդկանց հետ Աստծո վարվեցողության սկզբունքները միշտ նույնն են: Ներկայի կարևոր շարժումները իրենց զուգահեռն ունեն անցյալի շարժումների մեջ, և եկեղեցու փորձառությունը նախորդ դարերում մեծ արժեք ունեցող դասեր ունի մեր ժամանակի համար»: The Great Controversy, 343.

Յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժում ունի մի ելակետ, որը Դանիելի գրքում նշվում է որպես «վերջի ժամանակ»: Քրիստոսի բարենորոգչական շարժման մեջ վերջի ժամանակը Նրա ծնունդն էր, որը նախապատկերում էր թե՛ 1798 թվականը, թե՛ 1989 թվականը,

Առաջին Մեսիական Ճանապարհանշանը—1989

Նրանք ասացին նրան. «Հրեաստանի Բեթղեհեմում, որովհետև այսպես է գրված մարգարեի միջոցով. «Եվ դու, Բեթղեհեմ, Հուդայի երկրում, ամեննին էլ նվազագույնը չես Հուդայի իշխանների մեջ, որովհետև քեզնից պիտի ելնի Իշխան, որ պիտի հովվի Իմ ժողովրդին՝ Իսրայելին»: Մատթեոս 2:5, 6.

Կանխասացություն

Բայց դու, Բեթղեհեմ Եփրաթա, թեև փոքր ես Հուդայի հազարավորների մեջ, սակայն քեզնից պիտի ելնի ինձ համար նա, որ պիտի լինի Իսրայելի տիրակալ, և որի ծագումները վաղուց են, հավիտենությունից: Միքիա 5:2.

1989 թվականը երրորդ հրեշտակի շարժման համար վերջի ժամանակն էր: Այն եկավ 1863 թվականի ապստամբությունից 126 տարի անց և ներկայացվեց Ռոնալդ Ռեյգանի և ավագ Ջորջ Բուշի միջոցով: Մովսեսի պատմության մեջ վերջի ժամանակը Ահարոնի և Մովսեսի ծնունդն էր, ինչպես որ Քրիստոսի պատմության մեջ վերջի ժամանակը Հովհաննես Մկրտչի և Քրիստոսի ծնունդն էր: Երբ Դանիելի գիրքը բացվում է, ինչպես

որ այն բացվեց 1989 թվականին, գիտության աճ է լինում: Գիտության այդ աճը տանում է դեպի երկրորդ ուղենիշը՝ ցույց տալով, թե երբ է փորձության լուրը զարգանում այն գիտությունից, որը բացվել էր:

Յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժում նշանավորում է մի պահ, երբ պատգամը ձևակերպվում է պաշտոնապես, և դրանից հետո այն դառնում է փորձության պատգամ: Քրիստոսը միշտ նախապես բացատրում է փորձությունը՝ նախքան տղամարդկանց ու կանանց այդ փորձության համար պատասխանատու դարձնելը: Ադամին և Եվային նախապես ասվեց այն հետևանքների մասին, որոնք պիտի տեղի ունենային, եթե նրանք անհնազանդվեին, և Աստված երբեք չի փոխվում:

Եվ Տեր Աստված մարդուն պատվիրեց՝ ասելով. «Պարտեզի ամեն ծառից կարող ես ազատորեն ուտել, բայց բարի ու չարի գիտության ծառից չուտես, որովհետև այն օրը, երբ նրանից ուտես, մահվամբ պիտի մեռնես»: Ծննդոց 2:16, 17.

Վիլյամ Միլլերը 1831-ից մինչև 1833 թվականներին առաջին հրեշտակի փորձող պատգամը «ձևակերպեց»: Հարյուր քառասունչորս հազարի պատգամը ձևակերպվեց 1996 թվականին՝ Վերջի Ժամանակը ամսագրի հրատարակությամբ, որն ընդգրկում է Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարները, որոնք բացվեցին 1989 թվականին: Այդ տարում հրատարակվեց նաև Prophetic Time Lines վերնագրով հրատարակությունը, և այն ներկայացրեց այն մեթոդաբանությունը, որը քսաներկու անգամ ավելի հզոր է, քան Վիլյամ Միլլերի կողմից ընդունված կանոնները: Այդ կանոններն այժմ ներկայացված են Prophetic Keys հրատարակության մեջ: Այն կանոնները, որոնք երրորդ հրեշտակի պատգամը հռչակող բոլոր անձինք կկիրառեն, Միլլերի կանոններն են:

«Նրանք, ովքեր զբաղված են երրորդ հրեշտակի պատգամը հռչակելով, քննում են Սուրբ Գրքերը նույն այն ծրագրով, որ ընդունել էր հայր Միլլերը»: Review and Herald, November 25, 1884.

Միլլերի կանոնները ալֆան են, իսկ մարգարեական բանալիները՝ օմեգան: Մարգարեական փորձության պատգամը անցնելու միակ ճանապարհը Աստծո Խոսքում ուրվագծված ուսումնասիրության մեթոդաբանությունը կիրառելն է: Ճշմարիտ պատգամը չի կարող բաժանվել այն հաստատող ճշմարիտ մեթոդաբանությունից: Ամեն բարենորոգչական շարժման մեջ այդ սերնդի համար փորձության պատգամը ներկայացվում է, և այն, որպես ուղենիշի մի տարր, ներառում է նաև ճիշտ մեթոդաբանությունը: Միլլերի պատգամը հիմնված էր Դանիելի գրքի ապակնքման վրա: Նրա պատգամը Գեդեոնի պատգամն էր, որովհետև այն ևս ծնեց երեք հարյուրից բաղկացած մի բանակ:

Եվ նա երեք հարյուր մարդկանց բաժանեց երեք խմբի, և յուրաքանչյուր մարդու ձեռքում փող դրեց՝ դատարկ սափորներով, իսկ սափորների ներսում՝ ճրագներ: Եվ ասաց նրանց. «Նայեցե՛ք ինձ և նույնպես՝ ս արեք. և ահա, երբ ես հասնեմ բանակի ծայրամասը, ինչպես ես անեմ, այնպես էլ դուք արեք: Երբ ես փող փչեմ, ես և բոլոր նրանք, որ ինձ հետ են, ապա դուք էլ բոլոր կողմերից ամբողջ բանակի շուրջը փողեր փչեցե՛ք և ասացե՛ք. “Տիրոջ սուրը և Գեդեոնի”»: Դատավորներ 7:16–18.

Միլլերի պատգամը «շեփորն» էր և «սուրը»: Մակայն այն թե՛ Գեդեոնի, թե՛ Տիրոջ սուրն էր: Տիրոջ Խոսքը հրատարակվեց 1611 թվականին, և 220 տարի անց Միլլերը հրատարակեց առաջին հրեշտակի իր պատգամը: Անկախության հռչակագիրը հրատարակվեց 1776 թվականին, և 220 տարի անց՝ 1996-ին, հրատարակվեց երրորդ հրեշտակի պատգամը: Միլլերինը Աստծո ժողովրդի առաջին հրեշտակի ներքին պատգամն էր, ինչպես ներկայացված է Ուլայ գետի տեսիլքով, որը հայտարարում էր դատաստանի բացվելը: Future for America-ի երրորդ հրեշտակի պատգամը Աստծո ժողովրդի արտաքին պատգամն է, ինչպես ներկայացված է Հիդդեկել գետի տեսիլքով, որը հայտարարում է դատաստանի փակվելը:

Մարգարեական մեթոդաբանությունը ներկայացված է Մատթեոսի կողմից որպես Քրիստոսով կատարված ճանաչված Մեսիական մարգարեություններից մեկով, և այդպիսով այն նախատիպավորում է 1831 թվականը, որտեղ «հայրը» ներկայացնում է իր որդուն 1996 թվականին: Մեթոդաբանության երկու վկաները ալֆա և օմեգա են, և մարդկային պատգամաբերի ներգրավմամբ նրանք միասին հաստատում են հայր և որդի հարաբերություն, որը Մաղաքիայի Եղիայի լուրի հարաբերությունն է: Հայրերի սրտերը դարձվում են դեպի որդիները, և հակառակը: Միլլերի կանոնները պետք է միացվեն «Մարգարեական Բանալիներ» վերնագրված կանոններին: Նոր լույսը պետք է կառուցվի հին լույսի վրա: Նրանք, ովքեր ընտրում են չկիրառել 1831 և 1996 թվականների մեթոդաբանությունը, անեծքի տակ են: Մի դասը անիծված է, իսկ մյուսը՝ օրհնված: Ընտրությունը ձերն է՝

Երկրորդ մեսիական սահմանագիծը — 1996

որպեսզի կատարվի մարգարեի միջոցով ասվածը, որ ասում է. «Իմ բերանը առակներով պիտի բանամ. պիտի արտասանեմ այն բաները, որ ծածուկ են պահվել աշխարհի հիմնադրումից ի վեր»: Մատթեոս 13:35.

Կանխագուշակում

Ես իմ բերանը առակով պիտի բացեմ, հնուց եղած մութ խոսքեր պիտի արտասանեմ: Մաղմոսներ 78:2:

Մութ ասացվածքները, այսինքն՝ այն առակները, որ Հուդայի ցեղից Ադյուծը «արտաբերում է», ներկայացնում են տող առ տող մատուցվող այն ճշմարտությունները, որոնք կնքված են եղել կամ գաղտնի պահվել աշխարհի հիմնադրումից ի վեր: Երբ պատգամը պաշտոնական ձևակերպում է ստանում, այն այնուհետև զորավորվում է մարգարեության կատարմամբ, որը նշանավորում է փորձության ժամանակի սկիզբը:

Երբ վերջին անձրևը սկսեց ցոլել 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, կրկնվեց 1888 թվականի և Կորիսի ապստամբությունը: 1888 թվականի Մինեապոլիսի ապստամբության ժամանակ և Կորիսի ապստամբության դեպքում Աստծո կողմից ընտրված պատգամաբերները մերժվեցին նրանց մատուցած պատգամի հետ միասին: Եվ մանուկն ու բաղնիքի ջուրը միասին դեն նետվեցին: Դրանք դեն նետվեցին այն պատրվակով, թե ամբողջ ժողովը նույնքան սուրբ էր, որքան նրանք, ում Աստված

ընտրել էր: Ապստամբները ի վիճակի չէին մարդկային պատգամաբերների հետ միասին տեսնելու Աստվածությունը: Այն ամենը, ինչ նրանք կարող էին տեսնել, իրենք էին՝ մարդկություն՝ զուրկ Աստվածությունից, ուստի կարծում էին, թե բոլորը նույնն են:

Եվ Իցհարի որդի Կորիսը, Կահաթի որդին, Ղևիի որդին, ինչպես նաև Եղիաբի որդիներ Դաթանն ու Աբիրամը, և Փելեթի որդի Օնը, Ռուբենի որդիներից, մարդիկ առան: Եվ նրանք ելան Մովսեսի առաջ՝ Իսրայելի որդիներից ոմանց հետ, ժողովի երկու հարյուր հիսուն իշխաններ, որոնք նշանավոր էին ժողովրդի մեջ, համբավավոր մարդիկ: Եվ նրանք հավաքվեցին Մովսեսի ու Ահարոնի դեմ և ասացին նրանց. «Չափազանց շատ բան եք ձեզ վերագրում, մինչդեռ ամբողջ ժողովը սուրբ է, նրանցից յուրաքանչյուրն էլ, և Տերը նրանց մեջ է. ուստի ինչո՞ւ եք դուք ձեզ բարձրացնում Տիրոջ ժողովի վրա»: Թվեր 16:1-3:

Կորիսի ապստամբությունը, 1888 թվականը և 9/11-ը ներկայացված են որպես հրաժարում՝ հնազանդվելու Աստծո կողմից ընտրված առաջնորդության ընտրությանը, միաժամանակ վստահություն դնելով Աստծո ժողովի կեղծ սահմանման վրա: Երեմիան նույն երևույթն է մատնանշում, երբ ապստամբները պնդում էին. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն են սրանք»:

Խոսքը, որ Տիրոջից եկավ Երեմիայի վրա՝ ասելով,

Կանգնիր Տիրոջ տան դարպասի մոտ և այնտեղ հռչակիր այս խոսքը ու ասա. «Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ ամբողջ Հուդա, որ մտնում եք այս դարպասներով՝ Տիրոջը երկրպագելու համար»: Այսպես է ասում Զորքերի Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. «Բարեփոխեցե՛ք ձեր ճանապարհներն ու ձեր գործերը, և ես ձեզ կբնակեցնեմ այս վայրում: Մի՛ վստահեք ստության խոսքերին՝ ասելով. “Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն են սրանք”»:

Որովհետև եթե դուք իրապես շտկեք ձեր ճանապարհներն ու ձեր գործերը, եթե իրապես արդար դատաստան անեք մարդու և իր մերձավորի միջև, եթե չճնշեք պանդուխտին, որբին և այրիին, և այս վայրում անմեղ արյուն չթափեք, և ձեր իսկ կործանման համար ուրիշ աստվածների հետևից չգնաք, այն ժամանակ ես ձեզ կբնակեցնեմ այս վայրում, այն երկրում, որ տվել եմ ձեր հայրերին, հավիտյանս հավիտենից:

Ահա, դուք ապավինում եք սուտ խոսքերին, որոնք օգուտ չեն կարող տալ: Երեմիա 7:1-8:

Երեմիայի ժամանակաշրջանի հրեաների ստախոս խոսքերը Կորիսի և նրա համախոհների, 1888 թվականի ապստամբների և, իհարկե, 9/11-ի ապստամբների ստախոս խոսքերն են: Դրանք այն սուտերն են, որոնց տակ Եփրեմի հարբեցողները թաքնվում են Եսայի քսանութերորդ գլխում:

Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք՝ ծաղրական մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդին, որ Երուսաղեմում է: Որովհետև դուք ասել եք. «Մահի հետ ուխտ ենք կապել, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ

թաքնվել ենք»: Եսայիա 28:14, 15.

Սա նաև այն սուտն է, որ ներկայացնում է Ճշմարտության հանդեպ սիրո պակասը, ինչը 2 Թեսաղոնիկեցիներում բերում է զորավոր մոլորություն:

Եվ այդ պատճառով Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի մոլորության զորեղ ազդեցություն, որպեսզի նրանք ստին հավատան, որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին Ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ: Բ Թեսաղոնիկեցիներին 2:11, 12.

«Սուտ խոսքերը» ներկայացնում են այն հիմար գաղափարը, թե փրկությունը գտնվում է եկեղեցու մեջ, և ոչ թե ընտրված պատգամաբերների ու նրանց ընտրված պատգամների մեջ: Աստծու և մարդու միջև կապը իրականացվում և պահպանվում է միայն Նրա Խոսքի միջոցով: Նա է Խոսքը, և ոչ ոք Հոր մոտ չի գալիս, եթե ոչ՝ Խոսքով: Քրիստոսը ներկայացվում է Իր ընտրված պատգամաբերներով և նրանց ներկայացրած պատգամով: Այլ կերպ հավատալը նշանակում է ատել Ճշմարտությունը և հավատալ ստի: Երեմիան դատապարտում է այն հրեաներին, որոնք ապավինում են տաճարին, նրանց հիշեցնելով Սելովի մասին, ուր Աստծու Տապանակը գտնվել էր Ավետյաց երկիր մտնելուց ի վեր:

Ուստի պիտի անեմ այս տան, որ կոչված է իմ անունով, որի վրա դուք ապավինում եք, և այն վայրի, որ տվել եմ ձեզ և ձեր հայրերին, ինչպես արեցի Սելովին: Եվ ձեզ պիտի մերժեմ իմ առաջից, ինչպես մերժեցի ձեր բոլոր եղբայրներին՝ Եփրեմի ամբողջ սերնդին: Ուստի այս ժողովրդի համար մի՛ աղոթիր, և նրանց համար ո՛չ աղաղակ, ո՛չ աղոթք բարձրացրու, և ինձ մի՛ բարեխօսիր, որովհետև քեզ չեմ լսելու: Երեմիա 7:14–16:

Ամբարիշտ Ելին և նրա երկու ամբարիշտ որդիները՝ Ոփինի և Փենեհեսը, զուգահեռվում և համընկնում են Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի հետ, որովհետև նրանք թույլ տվեցին, որ աճող հավատությանը զարգանա, մինչև որ փորձության ժամանակը փակվեց, և բոլոր երեքն էլ մեռան նույն օրը, ինչպես նաև Կորիսը, Դաթանը և Աբիրամը: Նրանք բոլորը մեռնում են Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

9/11-ին Կորիսի ապստամբությունը, և Հեղիի ապստամբությունը, Երեմիայի վկայության մեջ հրեաների ապստամբությունը և 1888 թվականի ապստամբները մերժում և ըմբոստանում են այդ ժամանակաշրջանի պատգամի և պատգամաբերների դեմ: Այդ ժամանակաշրջանը եզրափակվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ երկու փորձություններից հետո: Առաջին փորձությունը 9/11-ից մինչև 2020 թվականի հուլիսի 18-ն է, իսկ երկրորդ փորձությունը մաքրագործումն ու կնքումն է, որոնք ներկայացված են Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամով: Այդ մաքրագործման գործընթացից դուրս Գեդեոնը և նրա երեք հարյուրը պատրաստվում են հնչեցնել իրենց փողերը, և նրանք այդպես էլ անում են, երբ Սամուելը բարձրացվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որն այն ժամանակն է, երբ Տապանակը բռնվում է փղշտացիների կողմից: Այնուհետև հաղթական եկեղեցին բարձրացվում է որպես դրոշակ:

Այդ եկեղեցին ունի մի թագավոր՝ Դավիթ անունով, և մի մարգարե՝ ներկայացված Եզեկիելի և Սամուելի կողմից, Մելուկի կործանման ժամանակ: Եկեղեցին կունենա նաև քահանայություն՝ ներկայացված Հովսեփի կողմից: Կիրակնօրյա օրենքի փորձության ժամանակն այն է, երբ Սուրբ Հոգու կրակը թափվում է առանց չափի, ինչպես ներկայացված է յոթերորդ կնիքով: Այդ կրակը կործանում է անվանի մարդկանց, որոնք ապստամբեցին Կորիսի, Դաթանի, Աբիրամի, Եղիի, Հոփնիի, Փենեհեսի և 1888 թվականի ապստամբների հետ:

Սուրբ Հոգու հեղման հենց այդ կրակն է հաղթական եկեղեցու դրամայի խորապատկերը: Եկեղեցին ներկայացված է Դավիթ թագավորով, Եզեկիել մարգարեով և Հովսեփ քահանայով: Այդ երեքը կանգնած են այն կրակի մեջ, որ կործանում է հռչակավոր 250 մարդկանց, ինչպես Նաբուգոդոնոսորի կրակն էլ կործանեց այն մարդկանց, որոնք երեք արժանավորներին գցեցին հնոցի մեջ: Որպես հաղթական եկեղեցի՝ ամբողջ աշխարհը դիտում է, թե ինչպես են նրանք նետվում բոցավառ հնոցի մեջ, և հանկարծ Աստծո Որդին հայտնվում է եկեղեցիների մարգարեի, քահանայի և թագավորի հետ՝ ներկայացված Մեղրաքով, Միսաքով և Աբեդնագով: Կրակն հնոցում գտնվող երեսնամյա չորս անձինք ներկայացնում են այն ճշմարտությունը, որ Աստվածությունը, մարդկության հետ միացած, չի մեղանշում:

Կորիսը, Դաթանը և Աբիրամը, ինչպես նաև Ելին, Օփնին և Փենեհեսը, հաղթական եկեղեցու կեղծօրինակն են, որը բաղկացած է մարգարեից, քահանայից և թագավորից: Այդ երեքը Գեդեոնի երեք հարյուրն են, Պենտեկոստեի երեք հազար հոգիները, Միլլերական երեք հարյուր քարոզիչները, 1843 թվականի երեք հարյուր աղյուսակները, որոնք երեսուն տարեկան են, երբ կիրակնօրյա օրենքը հասնում է, և կրակ է իջնում երկնքից: Եղիայի օրոք կրակը պետք է զանազաներ ճշմարիտ և սուտ մարգարեների միջև: Այն կրակը, որ Ղևտականում իջնում է «ութերորդ» օրը, երբ Ահարոնը սկսում է ծառայել, սպառում է Ահարոնի ընծան, որը Մաղաքիայի երրորդ գլխի ընծան է՝ հաճելի, ինչպես նախկին տարիներին: Նույն այդ կրակը կործանում է նրանց, ովքեր մատուցում են օտար կամ սովորական կրակ, ինչպես ներկայացված է Ահարոնի որդիների՝ Օփնիի և Փենեհեսի միջոցով:

Երբ Աստված Եղիայի միջոցով հաստատում է ճշմարիտ մարգարեին, կամ Ահարոնի միջոցով՝ ճշմարիտ քահանային, կրակը մահվան է մատնում Բահադի սուտ մարգարեներին, որոնք նաև Օֆնի և Փենեհեսն են: Օֆնին և Փենեհեսը Ահարոնի որդիներն են. նրանք ուխտի ժողովրդի վերջին սերունդն են, որը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Տիրոջ բերանից դուրս է թքվում:

«Սրանք Քույր Ուայթի խոսքերը չեն, այլ Տիրոջ խոսքերը, և Նրա պատգամաբերը դրանք տվել է ինձ, որպեսզի ես տամ ձեզ: Աստված ձեզ կոչ է անում այլևս Նրա հետ հակադիր նպատակներով չգործել: Շատ խրատներ տրվեցին այն մարդկանց վերաբերյալ, որոնք իրենց քրիստոնյա են հայտարարում, մինչդեռ բացահայտում են Սատանայի հատկանիշները՝ հոգով, խոսքով և գործով հակազդելով ճշմարտության առաջխաղացմանը, և անկասկած ընթանում են այն ճանապարհով, որով Սատանան է նրանց առաջնորդում: Իրենց սրտի կարծրության մեջ նրանք զավթել

են իշխանություն, որն ամեննին իրենց չի պատկանում, և որը նրանք չպետք է գործադրեն: Մեծ Վարդապետն ասում է. «Ես կշրջեմ, կշրջեմ, կշրջեմ»: Մարդիկ Բեթլ Բրիքում ասում են. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն ենք մենք», սակայն նրանք գործածում են սովորական կրակ: Նրանց սրտերը չեն փափկեցվել և հնազանդեցվել Աստծո շնորհով»: Manuscript Releases, h. 13, 222:

«Ընդհանուր կրակը» այն է, ինչ Ահարոնի որդին գործածեց, երբ քահանայությունը սկսվեց: «81» թիվը քահանայության խորհրդանիշ է, և Ղևտական ութներորդ գլխի առաջին համարում պատկերված են քահանայի մաքրման և օծման յոթ օրերը: Նրանց զգեստները հանվում են և փոխարինվում Երկնային Քահանայապետի զգեստներով, ինչպես պատկերված է Զաքարիայի՝ Հեսուի և հրեշտակի տեսիլքում՝ երրորդ գլխում: Զաքարիայի 300-ը ներկայացված են որպես «զարմանալի մարդիկ», որովհետև նրանք ներկայացնում էին պատմության այն ժամանակը, երբ Աստված հեռացնում է Իր ժողովրդի անօրենությունները, ինչը կիրակնօրյա օրենքն է, երբ եկեղեցին ռազմաշունչ վիճակից փոխակերպվում է հաղթական վիճակի: Յոթ օր օծվելուց հետո նրանք սկսեցին ծառայել ութերորդ օրը:

Եվ դուք յոթ օր ժողովի խորանի դռնից դուրս չեք գա, մինչև որ ձեր օծման օրերը լրիվ ավարտվեն. որովհետև յոթ օր նա ձեզ պիտի օծի: Ղևտական 8:33:

Ութերորդ օրը խորհրդանիշն է այն ութերորդի, որ յոթից է, Լաօդիկեայի՝ Ֆիլադելֆիայի փոխակերպվելու, Նոյի տապանի մեջ եղած ութ հոգիների, թլփատության ութերորդ օրվա և հարության ութերորդ օրվա: Այդ օրը Կիրակնօրյա օրենքն է, երբ պապականության մահացու վերքը բժշկվում է, և, հետևաբար, հարություն առնելով՝ այն դառնում է ութերորդը, որ յոթից է:

Եվ եղավ ութերորդ օրը, որ Մովսեսը կանչեց Ահարոնին ու նրա որդիներին և Իսրայելի ծեղերին: Ղևտական 9:1:

Ութերորդ օրը քահանաները սկսեցին ծառայել, բայց Ահարոնի որդիները մատուցեցին «սովորական կրակ»: Ադվենտիզմը պնդում է, թե իրենք են Տիրոջ տաճարը, և Քույր Ուայթը այդ պնդումը բնորոշեց որպես սովորական կրակ: Դա ոչ միայն սուտ է, այլև սովորական կրակ է՝ ի հակադրություն սուրբ կրակի: Սուրբ կրակը Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամն է, իսկ սովորական կրակը կեղծ խաղաղության և ապահովության պատգամն է, որը կլինի վերջին պատգամը, որ կհռչակեն այն համր շները, որոնք հրաժարվեցին հաչել և նախազգուշացման պատգամ տալ: Իններորդ գլխում Ահարոնը մատուցում է ընծան, և կրակն իջնում է երկնքից ու սպառում ընծան: Ապա նրա երկու ամբարիշտ որդիները մատուցում են սովորական կրակ, և Աստծո կրակը սպառում է նրանց:

Եվ Ահարոնը բարձրացրեց իր ձեռքը դեպի ժողովուրդը, օրհնեց նրանց և իջավ մեղքի պատարագը, ողջակեզը և խաղաղության զոհերը մատուցելուց հետո: Եվ Մովսեսն ու Ահարոնը մտան վկայության խորանը, ապա դուրս եկան և օրհնեցին ժողովրդին. և Տիրոջ փառքը երևաց ամբողջ ժողովրդին: Եվ Տիրոջ առաջից կրակ ելավ ու զոհասեղանի վրա լափեց ողջակեզն ու ճարպը. երբ ամբողջ ժողովուրդը

տեսավ դա, աղաղակեց ու երեսի վրա ընկավ: Եվ Ահարոնի որդիները՝ Նադաբն ու Աբիհուն, նրանցից յուրաքանչյուրը վերցրեց իր բուրվառը, կրակ դրեց դրա մեջ, դրա վրա խունկ դրեց և Տիրոջ առաջ մատուցեց օտար կրակ, որ Նա նրանց չէր պատվիրել: Եվ Տիրոջ առաջից կրակ ելավ ու խժռեց նրանց, և նրանք մեռան Տիրոջ առաջ: Ղևտական 9:22–10:2:

Բաթլ Քրիկի մարդիկ արդի Սանհեդրինն են, որոնք իրենց եկեղեցական կառուցվածքին են վստահում՝ Լաոդիկեային ուղղված Ճշմարիտ Վկայի պատգամից առավել: Լաոդիկեային ուղղված Ճշմարիտ Վկան Քրիստոսն է, և Նա երբեք չի փոխվում, և միշտ էլ Իր իսկ ընտրած մարդկանց է գործածել՝ պատգամը ներկայացնելու այն ժողովրդին, որը դրսևորում էր Լաոդիկեայի բնորոշ հատկանիշները: Արեգակի տակ նոր բան չկա:

Նա ընտրեց Մովսեսին, որին միայն Աստված էր կրթել քառասուն տարի, ինչպես որ կրթվել էին Հիսուսն ու Նրա ազգական Հովհաննեսը: Նա ընտրեց Մովսեսին, Քրիստոսին և Հովհաննեսին՝ որպես նրանց օրինակներ, որոնք կրթվել էին պաշտոնական կրթական համակարգից դուրս: Նազարեթը ներկայացնում է ընտրված անձի խորհրդանիշը, ինչպես եղել էին նորահայտ ելուստները՝ Ջոնսն ու Վազգոները 1888 թվականի Մինեապոլիսի ապստամբության մեջ: Նազարեթը ներկայացնում է ընտրված մարդու կոչումն ու նվիրումը, սակայն ընտրված մարդը մի քաղաքի քաղաքացի է, որն արհամարհված է:

Նաթանայելը նրան ասաց. «Նազարեթից մի՞ թե կարող է որևէ բարի բան գալ»:
Փիլիպպոսը նրան ասաց. «Ե՛կ և տե՛ս»: Հովհաննես 1:46.

Եսայիա 28-ի թոթովախոս լեզուները ներկայացնում են նրանց, ովքեր Նազարեթից եկան: Միլլերի պատգամի պաշտոնական ձևակերպումից հետո՝ 1831 թվականին, այդ պատգամը գորացվեց երկրորդ վայի մարգարեության կատարմամբ, որը նախակերպում էր երրորդ վայի մարգարեության կատարումը 9/11-ին: Հաջորդ հոդվածում մենք կանդրադառնանք երրորդ Մեսիական մարգարեությանը:

«Review»-ի գրասենյակի այրվելուց երեք գիշեր առաջ ես մի այնպիսի տագնապի մեջ էի, որ բառերով նկարագրել հնարավոր չէ: Ես չէի կարողանում քնել: Ես շրջում էի սենյակում՝ աղոթելով Աստծուն, որ ողորմած լինի Իր ժողովրդի հանդեպ: Ապա ինձ թվաց, թե գտնվում եմ «Review»-ի գրասենյակում՝ այն մարդկանց հետ, որոնց վրա դրված էր հաստատության կառավարումը: Ես փորձում էի խոսել նրանց հետ և այդպես օգնություն բերել նրանց: Իշխանություն ունեցող Մեկը վեր կացավ և ասաց. «Դուք ասում եք. “Տիրոջ տաճարն է, Տիրոջ տաճարն ենք մենք”, ուստի իշխանություն ունենք անելու այս բանը և այն բանը և մյուս բանը: Բայց Աստծո խոսքը արգելում է այն շատ բաներից, որ դուք առաջարկում եք անել»: Իր առաջին գալստյան ժամանակ Քրիստոսը մաքրեց Տաճարը: Իր երկրորդ գալստյամբ առաջ Նա դարձյալ պիտի մաքրի տաճարը: Նա այնտեղ էր՝ մաքրելով տաճարը: Ինչո՞ւ: Որովհետև առևտրական աշխատանք էր ներմուծվել, և Աստված մոռացվել էր: Այստեղ շտապելով, այնտեղ շտապելով և մի ուրիշ տեղ շտապելով՝ ժամանակ չկար երկնքի մասին մտածելու: Ներկայացվեցին Աստծո օրենքի սկզբունքները, և ես լսեցի տրված հարցը. «Օրենքից որքանո՞վ եք դուք հնազանդվել»: Այնուհետև հնչեց խոսքը.

«Աստված Իր տաճարը կմաքրի և կսրբագործի Իր դժգոհությամբ»:

«Գիշերային տեսիլքներում ես տեսա կրակի մի սուր՝ կախված Բեթլ Քրիքի վրա:»

«Եղբայրներ՝ ը, Աստված լրջությամբ է վարվում մեզ հետ: Ուզում եմ ձեզ ասել, որ եթե այս հրդեհներում տրված նախազգուշացումներից հետո մեր ժողովրդի առաջնորդները շարունակեն ընթանալ նույն կերպ, ինչպես անցյալում են արել՝ իրենց բարձրացնելով, Աստված հաջորդը մարմինները կվերցնի: Որքան հաստատ որ Նա կենդանի է, նրանց հետ կխոսի այնպիսի լեզվով, որը նրանք չեն կարող չհասկանալ:»

«Աստված մեզ դիտում է, որպեսզի տեսնի՝ արդյոք մենք կխոնարհվե՞նք Նրա առաջ որպես փոքրիկ երեխաներ: Ես այժմ խոսում եմ այս խոսքերը, որպեսզի մենք Նրան զանք խոնարհությամբ և ապաշխարությամբ և իմանանք, թե Նա ինչ է պահանջում մեզնից»: Publishing Ministry, 170, 171.

«Այս ժամանակի պատգամը այն չէ. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն ենք մենք»: Ո՞ւմ է Տերը ընդունում որպես պատվարժան անոթներ:—Նրանց, ովքեր համագործակցում են Քրիստոսի հետ. նրանց, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, ապրում են ճշմարտությամբ, հոչակում են ճշմարտությունը նրա բոլոր առումներով»: Review and Herald, October 22, 1903.

«Սրանք Քույր Ուայթի խոսքերը չեն, այլ Տիրոջ խոսքերը, և Նրա պատգամաբերը դրանք ինձ է տվել, որպեսզի ես ձեզ տամ: Աստված կանչում է ձեզ այլևս չգործել Իր հետ հակառակ նպատակներով: Շատ խրատ տրվեց այն մարդկանց վերաբերյալ, որոնք հավակնում են քրիստոնյա լինել, մինչդեռ իրենց մեջ դրսևորում են Սատանայի հատկությունները՝ հոգով, խոսքով և գործով հակազդելով ճշմարտության առաջխաղացմանը, և անկասկած ընթանում են այն ճանապարհով, որով Սատանան է առաջնորդում նրանց: Իրենց սրտի կարծրության մեջ նրանք իրենց ձեռքն են առել իշխանություն, որը ոչ մի կերպ իրենց չի պատկանում, և որը նրանք չպետք է գործադրեն: Մեծ Վարդապետն ասում է. «Ես պիտի քանդեմ, քանդեմ, քանդեմ»: Մարդիկ Բաթլ Քրիքում ասում են. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը մենք ենք», սակայն նրանք սովորական կրակ են գործածում: Նրանց սրտերը Աստծո շնորհքով փափկացված և խոնարհված չեն»: Manuscript Releases, h. 13, 222: